

Arrest

nr. 349 326 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van 18 september 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2024 met refertenummer 122127.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en diens beslissing van 18 september 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt vooreerst dat de verzoekende partij op 5 oktober 2024 zonder verzet is vertrokken naar Turkije, haar land van herkomst. Aangezien hierdoor reeds uitvoering werd gegeven aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), blijkt niet dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging ervan.

Verder dient te worden aangegeven dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Het staat in casu niet ter discussie dat de verzoekende partij, zoals eerder werd aangegeven, op 5 oktober 2024 zonder verzet is vertrokken naar Turkije en dus niet langer in het Rijk is. Bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing zal de verwerende partij bijgevolg slechts kunnen vaststellen dat de aanvraag van de verzoekende partij om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in België een verblijfsmachtiging te krijgen niet kan worden ingewilligd aangezien zij niet meer in het Rijk aanwezig is. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing.

Het ingestelde beroep lijkt dan ook onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 mei 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in, waarbij hij aangeeft van oordeel te zijn dat hij nog steeds een belang heeft bij de zijn beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Hij stelt hierbij dat zijn vertrek van het grondgebied onvrijwillig was. Tevens wijst hij erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de grond vormt voor een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat zonder een verwijderingsbeslissing geen inreisverbod kan worden opgelegd.

Allereerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker, hoewel het administratief dossier een vrijwillige vertrekverklaring bevat, thans aangeeft het grondgebied niet vrijwillig te hebben verlaten geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering volledig uitvoering heeft verkregen.

Waar hij daarnaast meent dat hij een belang behoudt bij zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit bevel ten grondslag ligt aan een inreisverbod, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker

het inreisverbod dat hem werd opgelegd bij beslissing van 17 september 2024 niet heeft aangevochten. Voormelde beslissing tot het opleggen van een inreisverbod heeft bijgevolg een definitief karakter. De eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan dus hoe dan ook niet meer worden aangewend in een procedure voor de Raad om de rechtsgeldigheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod in vraag te stellen.

Er blijkt bijgevolg geenszins dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Ter terechtzitting van 22 juni 2026 betwist verzoeker voormelde vaststellingen niet.

Verzoeker betwist voorts niet dat hij geen actueel belang meer heeft bij het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van 18 september 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 12 mei 2026 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

Er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, oud. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt bijgevolg samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK